

új város

XX. évfolyam 2008. január

Szentföldi zarándoklat

10

22

új város

Közeleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám:
11705008-20434836
Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1163 Budapest, Kisterenye u. 54.
Telefon: 328-0785.
Fax: 403-5400.
E-mail: ujvaros@fokolare.hu.
Adminisztráció:
ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztők: Bartus Sándor,
Tóth Judit

Munkatársak: Arany Krisztina,
Bakacsi Viktória,
Fábián Zsuzsanna, Fábi
Andrzej, Fehérpataky Balázs,
Ferenzi Éva, id. Frivaldszky
János, Göbel Ágoston, Himmer
László, Hortoványi Emőke,
Horváth Viktória, Körmendy
Imre, Mészáros Endre, Reskovits
Ágnes, Rieth Zsuzsanna,
Romhányi László,
Smohai Ferenc, Sudár Balázs,
Szalai Simkó Hilda, Tóth Pál,
Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

Kapitális Kft. Debrecen.

Felelős vezető: Kapusi József.

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a Kiadónál

Éves előfizetési díj 2008-ra:
4400 Ft. Külföldre: 37 euro
Támogatói előfizetés: 8000 Ft.

Címlap: Fehérvári Lajos
Hátlap: Walter Kostner

KEDVES SZERKESZTŐSÉG!

Nagyon köszönöm a rendszeresen küldött ajándék Új Várost. Bár állandóan kapom, mégis mindig meglepetésként érkezik, és örömmel olvasom. Több cikk szerzőjét szinte személyes ismerősnek tekintem már.

Az olvasottak sokat segítenek abban, hogy „mindig újra felfedezzem önmagam a másokban, a másikkal és a másikkért” – ahogy ennek fontosságára Vera Araujo: Csak kapcsolatban című írása is rávilágít. Ugyanezt a felfedezést illetve rácsodálkozást váltják ki többünkénél GB és W rajzfigurái. Nagyon örülünk, hogy a júniusi számban megismerkedhettünk e remekművek alkotójával is.

A keresztretjvényt legtöbbször az unokahúgom húsz éves fia fejt meg.

Köszönjük ezt a nagyszerű közeleti kiadványt és a mellékelt gyönyörű 2008-as naptárt.

Szívből kívánunk áldott karácsonyt és új évet!

R. Zsuzsanna – Nagykanizsa

AZ ÜNNEP FÉNYPONTJA

Az előző évekhez hasonlóan idén is elmentünk a hajléktalan szállóra, hogy egész délután együtt ünnepeljünk a karácsonyt az ott lakó huszonegy emberrel és a helyi családsegítő munkatársaival. Nagy lelkesedéssel készültünk – egy háromemeletes tortával és háromszáz darab töltött káposztával. Fontos pillanat volt, amikor az összejövetel előtt megköttöttük az egység szövetségét egy másik családdal, akik szintén az egység lelkiségét élik, hogy ne mi, hanem Jézus működhessen közöttünk, általunk.

A társalgót úgy rendeztük be, hogy családi jellege legyen, és közvetlen

beszélgetés alakulhasson ki. Az egyiküktől, aki régebb óta állandó lakos, nagy meglepetésünkre ajándékot kaptunk, szeretetünkre válaszként. Korábban szabó volt és megmaradt anyagokból egy díszpárnát készített nekünk.

Ez a délután jelentette számunkra a karácsonyi ünnep fénypontját, mert igazából azért mentünk el a hajléktalanokhoz, hogy megajándékozzuk őket, de mint korábban is, most is mi kaptunk tőlük sokkal többet, mint amit mi tudtunk adni.

Galambos Marika
és Galambos Géza – Kisvárda

NEM VÉLETLEN

Ősszel történt, a Városmisszió hetében. Egy délutáni programhoz ígértem a segítségemet, s mivel előtte sok elintéznivalóm volt, sietnem kellett, hogy el ne késsek.

Éppen indultam, amikor megszólalt a telefonom. A nagymamám volt, aki egyik testvéremet látogatta meg a közeli kórházban, és éppen abban a villamosmegállóban állt, ahonnan pár perc múlva én is indultam volna. Gondoltam, egy üdvözlét erejéig megállhatok, ha úgyis várni kell a villamosra. Mikor odaértem, láttam, hogy az ellenkező oldalon vártam. Integtettem neki, de nem vett észre, hívtam a mobilját, de nem hallotta. Nem volt időm odamenni hozzá, mivel éppen jött a villamos, s tudtam, ha a következővel mennék, biztosan elkések. Apró alakját látva, amint néz körbe és keres engem, összeszorult a szívem. Ugyanakkor két mondat jutott az eszembe. Az egyik a Szentírásból: „Aki nem hagyja el apját, anyját...”, a másikat Chiara Lubich egyik írásában olvastam: „Jó az, ha azt a jót tesszük, amit Isten akar, viszont rossz,

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Città Nuova** (CN). Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Svjat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miesto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

Száz éve, 1908 januárjában – az egyesült államokbeli Graymoorban – imádkoztak először keresztények imanyolcad formájában az egyházak egységéért. Ettől kezdve tartják meg egyre több helyütt rendszeresen az „egység imahetét”. A katolikus egyházban 1916-ban XV. Benedek pápa vezette be ezt a gyakorlatot.

Száz éve imádkozunk, és még mindig nem valósult meg az egység?! – kérdezhetnénk. Igaz, az üdvtörténetben ez a száz év sokkal rövidebb idő, mint az, melyet sokszor a keresztények szembenállása tett mélyen fájdalmassá.

Ez a száz év, ha *kronoszként* az idő múlását nézve nem is jelentős, *kairoszként*, szent időként egyáltalán nem jelentéktelen. Elég csak a II. Vatikáni Zsinatot és annak az ökumenéről szóló, *Unitatis Redintegratio* című dokumentumát említeni, mely a katolikus egyház hozzáállásának gyökeres változását fejezte ki az egyházak egységének ügyéhez. Am ez csak egyetlen jele annak a számtalan történésnek, mely a felekezetekben és közöttük, a közösségekben és a keresztények egyéni hozzáállásában zajlott ez idő alatt.

ÉVSZÁZADOS KÖZELEDÉS

Az egyházak egységét érintő legnagyobb felismerés azonban még mélyebb szinten rejlik. Amikor Chiara Lubich megkérdezte II. János Pál pápát, miként látja a fokoláre lelkiséget, a pápa azt válaszolta: „Mint egy ökumenikus mozgalmat.” Ez meglepte Chiarát. Ezután a mozgalom egyre inkább felismerte, hogy Jézus egységért mondott imájának lelkületéhez való hasonulás állandó keresésében megjelentek a keresztények egységének új hajtásai is.

Ebben a felfedezésben kézenfekvő, mégis nagy igazság rejlik. A kereszténység egységének ügye nem csupán teológiai egyeztetés kérdése, vagy egyházpolitikai ügy; de nem is csupán speciális felekezeti találkozókat által léphetünk előre benne. Az egységre törekvés keresztény életfeladat; s ha kapcsolatainkban megéljük a szeretet-egységet, ez előbb-utóbb az Egyház egységéért való cselekvéssé is válik.

Jézus imája az egységért nem szép gondolatfüzér, hanem az életéből felfakadó sóhaj, kérés. Ezzel az imával mindazt, amiért élt, az Atya kezébe helyezte. A mi imánk az egyházak egységéért – az „egység imanyolcadában” és azon kívül – nagyszerű kötelesség, s akkor lesz hiteles, ha az egységre törekvő életünkben formálódik szavakká, az Atyához forduló bizalomteli fohásszá.

Nobilis Máriaó

ha valami olyan jót teszünk, amit Isten nem akar”. Ezekkel a gondolatokkal rábízta őt a Jóistenre, és felszálltam a villamosra. Így időben érkeztem a programra.

Másnap, mivel elmaradt egy órára, a Ferenciek terére mentem, hogy találkozom néhány barátommal, akik ott árultak könyvet. Így történetesen, hogy a vásárlók közt hirtelen nagymamám pillantott meg. Nagy örömmel üdvözöltük egymást, s mivel most mindketten ráértünk, sétálni indultunk. Ő mondta ki először, amit én is gondoltam:

„Látod, kicsoda véletlen? Illetve nem is véletlen, hanem a Gondviselés!”

Tóthné Lángos Eszter – Budapest

KIÜRESEDÉS

Nevelési igazgatóhelyettes és minőségügyi vezető vagyok egy szakkegyesületben. Idén úgy alakult, hogy október végén a napi rutin feladatokon kívül mindkét beosztásomban megnövekedtek a határidős feladatok. Kollegáimnak kellett segíteni a kéthavi óraelszámolásuk elkészítésében, és közben el kellett készíteni a minőségirányítási rendszerünk teljes dokumentációját az október 26-i ellenőrző auditra. Az utolsó héten minden napra összeállítottam egy tervet a tennivalókról. Igen ám, de már az első nap felborulni látszott elképzelésem, mert váratlanul többen is hozzám fordultak gondjaikkal, kéréseikkel. Eszembe jutott a „kiüresedés”, amit Chiara fogalmazott meg egyik elmélkedésében. Félretettem a tervezett munkámat, és csak rájuk figyeltem. Aztán, amikor délután már mindenki elment, nekiültem a saját munkámnak, és olyan hatékonyan tudtam dolgozni, hogy mindent elvégeztem időre.

Azért, hogy az egység lelkiségéből táplálkozva próbáljunk lelket adni munkánkunknak, rendszeresen összejövünk a nevelésben résztvevő pedagógusok, hitoktatók, szülők, gyerekpszichológusok. Szakmai

dolgokat beszélünk meg, saját tapasztalatainkat mondjuk el ezeken a találkozókon, ahol megerősödünk és reményt, erőt kapunk a továbbiakhoz.

Novemberben megbeszéltük, hogy legközelebb megnézzük a Zene és küzdelem című filmet. Arra gondoltam, hogy a mi iskolánkban talán tudnánk biztosítani a vetítés technikai feltételeit. Beszéltem a műszaki igazgatóhelyettes kollégámmal, akinek megtetszett az ötlet, és vállalkozott rá, hogy összeállítja a felszerelést (laptop, kivetítő, mikrofon, stb.), és el is jön levetíteni a filmet. Így lettünk mi az összejövetel házigazdái, és rögtön el is határoztuk, hogy meghívunk olyan pedagógusokat, akik még nem ismerik az egység lelkiségét, de szeretik a zenét és a gyerekeket. Eszembe jutott például kollégám felesége, aki óvónő, angol szakos kolleganőm, aki egy baptista gyülekezet összejövetelein szokott gitározni, német szakos kolleganőm, aki egy sváb hagyományörző énekkarban énekel.

Az oktatástechnikus segített a felszerelés összeállításában, egy másik kölcsönadta a lámpáját a magyar szöveg olvasásához (az igazgató „áldását adta”), és péntek délután minden készen állt a vendégek fogadására.

A film után sokáig beszélgettünk, és a végén úgy éreztük, hogy lelkiileg megerősödünk ezen a délutánon.

Sz. J. – Budapest

FELISMERTELEK!

Egy ideje már nem bírtam és nem is akartam szabadulni attól a gondolatától, hogy napom minden percének tudatosnak kell lennie. Ez azt jelenti, hogy Jézusra kell irányulnia.

A mai nap már azzal kezdődött, hogy éjjel után nem tudtam aludni. Igen hosszú és nehéz nap várt rám, ezért felettébb bosszantott, hogy beteg vagyok, sőt a gyerekek is, és feleségem is betegek, ráadásul perceként futkostam a gyerekzobá-

ba. Éjjel két órakor hangos kiabálással fakadtam ki, aminek az lett a következménye, hogy feleségem felébredt a nehezen megszerzett álmából, s átköltözött legkisebb gyermekünkhöz, mert az nagyon fulladozott a köhögéstől.

Én pedig egyedül maradtam a frissen elhatározott Jézus élménnyel – de Nélküle.

Na ezt szépen megcsináltam, gondoltam magamban, de csak reggel tudatosult bennem, mit nem tettem meg!

A bukásnak neve van: elhagyott Jézus, vagyis mégiscsak itt lehet valahol. Elmentem tehát érte a boltba, és péksüteményt vásároltam tőle. Hazavittem annak a Jézusnak, aki nálam is kevesebbet aludt. Tudtam, hogy a két beteg gyerek Jézus, aki otthon maradt, szereti a friss kiflit. Nem csalódtam, mert a két beteg Jézusnak betegen is jó étvágya volt. Késéssel indultam munkába, siettem volna a kocsival, de az úton két másik álmos Jézus poroszkált előttem az enyémmel sokkal jobb autóval, s eszembe juttatták a reggeli „gondolatot.” Eppen beértem, és már indultam volna a szomszéd városba a kollégákkal dolgozni, de előtte beköszöntem Jézusnak a szomszéd irodába, aki ügyletes volt – az enyémet vette át. A másik városban a véradást szervező Jézus eltörte a lábát, ezért semmit sem tudott igazából megszervezni. Majdnem minden a fejetején állt, mindenki ideges volt és senki sem tudta megérteni a lényegét, miszerint hétfő van. Telefonáltam a főnökömnek, és nehéz volt elhinnem a reagálása és az én indulataim alapján, hogy mindketten Jézus lehetnénk, ezért előről kellett mindent kezdenem, de sikerült. Később jött egy donör, aki nálam is feszültebb és idegesebb volt. Mivel magamra ismertem, ezért Jézus visszajött. Igen gyorsan sikerült megvigasztalnom, és éreztem az Ő békéjét, amit azért ismertem fel, mert már régen nem tapasztaltam.

B. I.

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

SZOBATÁRS

Szanatóriumban töltöttem négy hetet 2007 novemberében. Kétágyas szobában egy nyolcvannégy éves beteg-társsal laktam az első három héten. Megtapasztaltam, milyen nehéz az alkalmazkodás. Én például korán fekvő vagyok, ő éppen fordítva. Az asztmám miatt kellett (volna) a friss levegő, a gyakori szellőztetés, ő fázós volt. Nagyon szerette a tévét, melyet naponta akár nyolc órán át nézett (sajnos a szobánkban volt a készülék). Én szeretek csendben lenni, olvasni, rejtvényt fejteni, ő nagyon szeretett folyton beszélni. Nem sorolom tovább.

Az első napok után felsőhajtottam: hogy bírom ki három hétig?

Aztán elszégyelltem magam, mert eszembe jutott az e havi életige befejezése, hogy a nap folyamán kérdezzük meg többször magunktól, vajon átjárja-e cselekedeteinket a szeretet.

És mennyi kegyelmet kaptam: tudtam hallgatni; csak egyszer kértem: éjfél van, jó lenne egy kicsit aludni, kapcsolja ki a tévét.

Barátságban váltunk el, elkísértem a buszhoz. Elérkezéskor nyúlva mondta, hogy ha Pesten járok, feltétlenül keressem fel, nagyon szívesen lát.

Egészen meghatott, hogy a névnapomon felhívott és annak a reményének adott kifejezést, hátha jövőre ismét ugyanabban az időpontban

kerülünk a szanatóriumba Kékestetőre.

Jézus nem késett a nagylelkű jutalommal: az utolsó héten nem érkezett újabb szobatárs. Egyedül voltam, kipihentem, kialudtam magam.

L. Vilma – Szeged

TOVÁBBI JÓ UTAT!

Anapokban többször eszembe jutott az élet igéje. Például ma reggel, amikor felszálltam a buszra... Viszonylag üres volt, de már a megállóban láttam, hogy az ajtó közelében csak egy ülőhely van. Ha csak tehettem, leülök a trombózisom miatt, mivel vagy húsz percet utazom. A busz úgy állt meg, hogy egy ember egyből felszállt előttem, egy másik utassal pedig egyszerre léptünk az ajtóhoz. Előre engedtem, és persze leült az egyetlen helyre. Pillanatra elgondolkoztam: normális vagyok én? Aztán eszembe ju-

tott a másik kérdés is: Most Isten akaratában vagyok-e? És nagy béke töltött el.

Másik alkalommal a buszon egyetlen hely volt, egy görnyedten ülő ősz hajú bácsi mellett. Mikor leültem, észrevettem, hogy milyen furcsa a tartása, mintha valamilyen fájdalom kínozná. Azután rögtön hülámokban áradt felőle valami nagyon rossz szag... Kibírtam.

Nem sokkal később egy előtünk álló hajléktalan csúnyán köhögni kezdett. Mikor elmúlt a rohama, akkor az én öregem megszólította, és javasolta neki, hogy egy fazékban melegítsen vizet, majd hajoljon fölé, így a forró gőz enyhíteni fogja a köhögését. Meglepett a bácsi jóindulata sorstársa iránt. Két megállóval később én is leszálltam. Mikor készülődtem, láttam, hogy az öreg kissé felém fordul. „További jó utat kívánok!” – mondtam neki.

Rögtön válaszolt: „Az Isten megáldja fiam!”

Bennem megint felötlött a kérdés... de már nem kérdőjellel, hanem ponttal a végén.

Romhányi László – Budapest

.....
Amit tovább-
adunk egymás-
nak mindabból,
amit az evangé-
lium hatására
megélünk, az
továbbfejlődik
és kiteljesedik
bennünk; amit
m e g t a r t u n k
magunknak, az
viszont elhal.
.....

Szűcs Balázs

A TELJES ÉS LÁTHATÓ EGYSÉGÉRT

A keresztények egységéért végzett ökumenikus imahét idén ünnepli századik évfordulóját. Az első „Imanyolcad a keresztények egységéért” 1908. január 18. és 25. között zajlott. Hatvan évvel később, 1968-ban az imahetet közösen készítette elő a Hit és Egyházszervezet

**„Szüntelenül
imádkozzatok!”
(1 Tessz 5,17)**

Bizottsága (az Egyházak Ökumenikus Tanácsa részéről) és a Keresztény Egységtörekvés Tanácsának Titkársága (a Katolikus Egyház részéről). Azóta immár szokássá vált, hogy összegyűlnek a katolikus és más felekezetű keresztények, és közös dokumentumot dolgoznak ki, mely az imahétre vonatkozó javaslatokat tartalmazza.

Az idén egy népes ökumenikus csoport választotta ki az ígét az Egyesült Államokban, Szent Pálnak a tesszalonikai keresztényekhez írt első leveléből. Ebben a görög városban éppen csak megszületett egy kicsiny közösség, és Pál szük-

ségét érezte, hogy tagjai között megerősödjön az egység. Ezért arra buzdította őket, „éljenek békességben”, legyenek türelmesek mindenkivel, a rosszért ne fizessenek rosszal, hanem munkálkodjanak egymás és a többiek javán. Arra kérte őket, hogy „szüntelenül imádkozzanak”, ezzel is mintegy hangsúlyozva, hogy a keresztény közösségben csak az imaélet segítségével lehet egységben élni. Jézus is imádkozott az övéiért: „Legyenek mindnyájan egy”¹ – ezt kérte Atyjától.

„Szüntelenül imádkozzatok!”

Miért kell szüntelenül imádkozni?

Azért, mert az imádság a személy, az ember lényegi része. Isten képmására lettünk teremtvé, olyanak, akivel Isten személyes kapcsolatban áll, és aki képes közösségre lépni vele. Létünk alapvető eleme tehát a baráti viszony Istennel: a közvetlen, egyszerű és igaz párbeszéd – ez az imádság. Ez teszi lehetővé, hogy hiteles személyekké váljunk istengyermekségünk teljes méltóságában.

Mivel személyes Isten-kapcsolatra lettünk teremtvé, állandó összeköttetésben lehetünk vele, szívünkben a Szentlélektől kapott szeretettel, és azzal a bizalommal, amivel az ember saját Atyjához

fordul. Ez a bizalom arra ösztönöz, hogy gyakran szóljunk hozzá, hogy mindent elmondjunk neki: gondolatainkat, terveinket. Erre a meghitt viszonyra gondolva szinte türelmetlenül várjuk az imádság pillanatait, melyeket a napi munkahelyi és családi kötelezettségeink közepette kiszakítunk, hogy mély kapcsolatba kerüljünk Istennel, akiről tudjuk, hogy szeret minket.

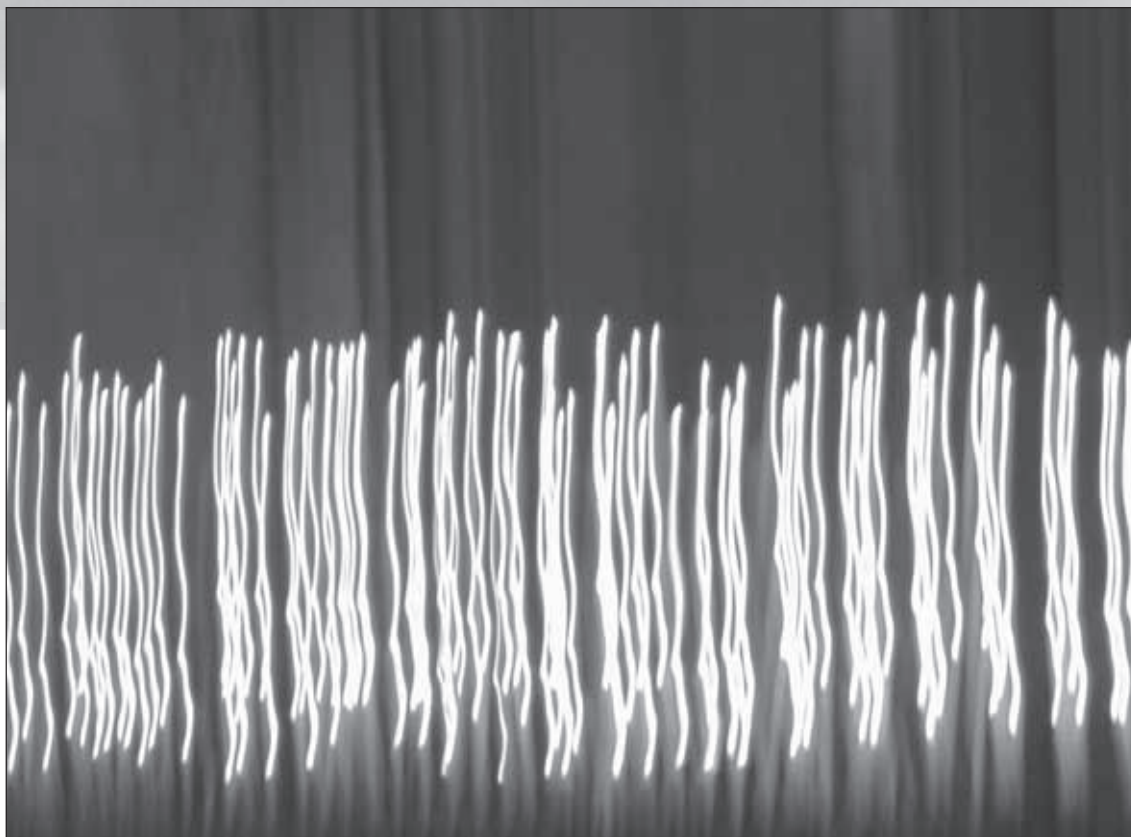
Nemcsak saját szükségleteinkért kell szüntelen imádkoznunk, hanem azért is, hogy osztozzunk Krisztus Testének építésében, és így megvalósuljon Krisztus Egyházának teljes és látható egysége. Olyan titok ez, amiből akkor sejthetünk meg valamit, ha a közlekedőedényekre gondolunk. Amikor vizet töltünk az egyikbe, a folyadékszint mindegyikben megemelkedik. Ugyanez történik, amikor valaki imádkozik. Az imádságban a lélek Istenhez emelkedik, hogy imádjja Őt, és hálát adjon neki. Amikor valaki felemelkedik, a többiek vele emelkednek.

„Szüntelenül imádkozzatok!”

Hogyan imádkozzunk szüntelenül, különösen, amikor a hétköznapi forgataga magával ragad?

Szüntelenül imádkozni nem azt jelenti, hogy szaporítjuk

¹Jn 17,21

imádságainkat, hanem hogy lelkünkkel és életünkkel Isten felé fordulunk, teljesítjük akaratát: érte tanulunk, dolgozunk, szenvedünk, pihenünk, és ha kell, érte halunk meg. Még a leghétköznapiabb ügyeinket se tudjuk intézni anélkül, hogy vele meg ne beszéljünk.

Tevékenységünk így szent cselekménnyé lesz, és imádságává válik az egész napunk.

Segíthet ebben, ha felajánljuk Istennek minden cselekedetünket: „Jézusom, érted, neked teszem”; vagy ha nehézségeink adódnak, tudatosítjuk magunkban: „Mi a fontos? Az, hogy téged szeresselek!” Így minden dolgunkat szeretettel itatjuk át.

És szüntelenül imádkozni fogunk, mert szüntelenül szeretünk.

Chiara Lubich

Alapgondolatok

- Lehetőségeinket, gondolatainkat, terveinket igazítsuk Isten elképzeléséhez.
- Kísérje a „csak érted, Jézus” gondolata minden tettünket.
- Gondjaink közepette is tegyük fel a kérdést: „Mi a fontos? Jézus, egyedül téged akarok szeretni!”

Összefüggések

Az evangélium szavai ma is éppolyan aktuálisak, mint kétezer éve - ez a felfedezés jelezte a Fokoláre Mozgalom kezdetét. Chiara Lubich és első társai igyekeztek minél teljesebben Isten parancsaihoz igazítani életüket, és arra törekedtek, hogy kizárólag ez vezérelje cselekedeteiket.

Hogy ne csak elmélkedjék, hanem a mindennapokban is szem előtt tartsák Isten igéjét, időről időre kiragadtak egy-egy mondatot a Szentírásból. Igyekeztek mind gyakrabban gondolni rá, és mind jobban megvalósítani. Az ábécé elsajátításához hasonlóan, meg akarták tanulni az evangélium alapszabályait. Mindez csakhamar megmutatkozott életükben és tetteikben. Ezért is beszéltek a „szívek evangelizációjáról”. Ugyanakkor felfedezték, hogy az evangélium szavai igazak, megbízhatóak. Olyan örömet ébresztett bennük, hogy akaratlanul is a megélt ige nyelven beszéltek tapasztalataikról. Így született meg az „élet igéje”, annak folytonos gyakorlata. Ma már világszerte több millió ember igazítja életét hónapról hónapra az evangéliumhoz. Iránymutatásnak tekintik, és igyekeznek szerinte élni.

Az élet igéje ezért kap olyan fontos helyet az Új Város hasábjain, a hozzá kapcsolódó rövid tapasztalatokkal együtt.

A CSALÁD A BÉKE BÖLCSŐJE

Kiss Imre

Elődjéhez híven január 1-jén XVI. Benedek pápa is békeüzenettel fordult a világ minden emberéhez. Felhívásának legfőbb gondolata ezúttal a család. A család, mint a béke közössége. A családban lehet a békéről, a kibékülésről, a kiengesztelődésről igazi tapasztalatokat szerezni.

Valóban a személyek közötti közösség első formája az, amit a szeretet hoz létre férfi

zösséget alkot, mert közös az eredetük, hiszen Isten tette az emberi nem lakóhelyévé az egész földkerekséget, s közös a végső céljuk is, Isten.”¹

A békeüzenet több nevezetes évfordulóra is emlékeztet. 60 éves az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata, melyben ez áll: „A család a társadalom természetes alapja, és joga van arra, hogy a társadalomtól és az államtól védelmet kapjon”

(7. art). 40 éves a Béke világnapjának megünneplése és 25 éves a Család Jogainak Chartája.

Aki – akár tudatlanul is – támadja a család intézményét – mondja a pápa – törékennyé teszi a békét az egész közösségben, nemzeti és nemzetközi szinten, mert elgyöngíti azt, ami

ténylegesen a béke ügyének princípiuma, legfőbb elve.

Az emberiség nagy családjának is arra van szüksége, hogy kimondjuk az igent arra a hivatásra, amelyet Isten az emberi természetbe írt bele. Nem véletlenül élünk egymás mellett – fogalmaz a pápa, mindnyájan „ugyanazon az egyetlen úton járunk mint emberek és következképpen mint testvérek”.

Ha figyelmen kívül hagyjuk életünk transzcendens alapját, aki Isten, akkor a társadalom csak egymás mellett élők együttese, nem pedig testvérek közössége, akik arra kaptak meghívást, hogy egyetlen nagy családot formáljanak.

A béke feltétele az is, hogy a közös környezetünket ne önző módon használjuk, hanem erősítsük meg azt a szövetséget az ember és a környezete között, melynek Isten szerető teremtesét kell tükröznie.

A család megértéséhez és megvédéséhez vissza kell térni a természet törvényhez. „Az emberiség nincs törvény nélkül.” Sürgető a dialógus ezen a téren, ami segítheti, hogy az egyes államok törvényhozása is az alapvető emberi jogok elismerésére irányuljon.

Természetesen szót emelt a pápa a háborúk befejezéséért és a leszerelésért, a konfliktusokon való fölülemelkedésért, amihez minden jó szándékú ember elköteleződésére és mozgósítására szükség van.

A dokumentumból kicsendül a meggyőződés, hogy az emberiség akkor élhet békében, és akkor van jövője, ha tiszteletben tartja az ember, a család és a nagyobb közösség jogait és megfékezi az egoista individualizmust, valamint kész megvédeni a közös erkölcsi törvényt, mely az igazi szabadság föltétele. ■

ANSA/CN

és nő között, akik eldöntötték, hogy szilárdan egyesülnek azért, hogy együtt új családot alkossanak. De a Föld népei is arra vannak hivatva, hogy egymás között a szolidaritás és az együttműködés kapcsolatait építsék föl, mint az emberiség egyetlen családjának tagjai.

A pápa már bevezetőjében idézi a II. Vatikáni Zsinatot: „Az összes nemzet egy kö-

¹ Nostra Aetate 1. pont.

AZ ÉLET IGÉI A BIBLIÁBAN

Az Evangéliumot nem lehet egyetlen könyvhöz sem hasonlítani, mert benne maga Isten beszél:

„Aki felülről jön, az mindenkinek fölötte van – mondja Szent János apostol. – Aki a földről való, az földies, és a földi dolgokról beszél” (Jn 3,31).

Ez a különbség aközött, amit mi mondunk, és amit Jézus mond: Ő felülről jön, mi pedig a földről. Szavai *egyedülálló, örök igék*: „Kiszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk szava örökké megmarad” (Iz 40,8).

Ezek a szavak *lenyűgöztek* bennünket: *isteni szemléletességgel* voltak írva, s mintegy *félelmetes fenséggel* bírtak. Az *élet igéi* voltak, amelyeket le kellett fordítani az életre: *egyetemes igék* – térben és időben.

Jézus valóban feltámadt: él és jelen van. Ez kell, hogy legyen a meggyőződésünk, éppúgy amint ez volt az Ősegyházé is.

S ha Jézus feltámadt és él, akkor szavai nem egyszerű emlékek, még akkor sem, ha a múltban hangzottak el, hanem olyan szavak, amelyeket Ő ma intéz mindannyiunkhoz és minden idők minden egyes emberéhez.

Jézus igéi! Ha lehet így mondani, ezek voltak legkiemelkedőbb alkotásai. Az Ige, aki emberi szavakkal szólal meg: micsoda tartalom, micsoda erő, micsoda hangsúly, micsoda hang!

Az Evangéliumhoz képest mindaz, amit nem Isten sugalmazott, még ha lelki témájú írás volt is, *felhívított* tűnt számunkra és úgy éreztük, hogy a nagy gondolkodók elméletei, még ha olykor rá is mutatnak egyes részgazságokra, *hiábavalóságnak* bizonyulnak.

Mi is megéltük azt a tapasztalatot, amiről néhány egyházatyánál olvashatunk.

Nazianzi Szent Gergely ezt mondja: „Isten nagy szava elhomályosítja az emberi szellem összes meggyőző és sokféle szónoklatát, mint a nap, amely a magasban jár, s felülmúl minden más ragyogást.”

Szent Vazul így ír: „...egy nap, szinte hosszú álomból ébredve, az Evangélium igazságának csodálatos fényébe néztem, és felfedeztem, mennyire hiábavaló a bölcsessége e világ fejedeleinek, akikre a pusztulás vár” (vö. 1Kor 2,6).

Jusztinosz, a filozófus ezt állítja: „Ami jót csak mondtak és felfedtek a filozófusok és törvényhozók, azt mind oly módon dolgozták ki, hogy nagy fáradsággal felfedezték és szemlélték az Ige egy részét. De mivel nem teljesen ismerték az Igét, aki Krisztus, gyakran mondtak olyan dolgokat is, amelyekkel ellentmondásba kerültek önmagukkal.” Mással erre a következtetésre jutott: „Krisztus igéit fontolgatva rájöttem bensőmben, hogy ez

az egyetlen biztos és hasznos filozófia.”

Lisieux-i Szent Teréz hozzánk hasonlóan *szegényesnek* találta az emberi szavakat Isten igéjével szemben. Innen ered az Evangélium iránti szeretete:

„Ha kinyitok egy könyvet, amit egy lelki író írt (akár a legszebbet, a legmeghatóbbat), rögtön érzem, hogy bezárul a szívem, és szinte úgy olvasok, hogy nem is értem... Ebben a tehetetlenségben a Szentírás siet segítségemre... De főképpen az Evangélium foglalkoztat imádság közben, benne megtalálom mindazt, amire szüksége van szegény lelkemnek. Itt mindig új világosságot, rejtett és titokzatos értelmet fedezek fel.”

Avilai Szent Teréz pedig így ír: „Mindig szerettem az Evangéliumot. Igéi összeszedettebbé tettek, mint bármi más, akár a legcsiszoltabb könyvek szavai: s különösen, ha nem egy nagyon megbízható szerző írta, nem volt kedvem azokat elolvasni.” ■

Chiara Lubich

Chiara Lubich:
Az élet igéje, Új Város,
Budapest, 2001.

EMBERILEG ABSZURD

Korai halála, bár hihetetlennek tűnik, mégis családja és mindenki számára, aki ismerte, új lendületet adott. Több mint kétezren búcsúztak tőle, köztük egy fiatal magyar házaspár: Lisztovszki Bori és Laci.

Chiara De Los Angeles, asszonynevén Nembrini 1969-ben született Manilában. A nyolc gyerek közül ő a hetedik. Szülei a Fülöp-szigetek két legjelentősebb, legismertebb családjához tartoznak. Nagypja szenátor volt. Chiara, miután megszerezte tanári diplomáját, Manila egyik legszegényebb negyedében kezdett dolgozni problémás gyerekekkel. Mindig jellemző rá a legutolsók iránti nagy szeretet, melyet szüleitől örökölt: édesanyja kezdeményezésére született meg a mozgalom Bukas Palad szociális központja (szó szerint „feléd nyújtott kezek”), ahol egészségügyi és egyéb ellátásban részesülnek a helybeliek ezrei...

Mielőtt bement a szülészetre, Chiara tökéletesen akart megélni minden pillanatot: átnézte teljes ruhatárát, majd a gyerekeiét is, hogy a nem használt dolgait odaadhassák a Bukas Palad-i gyermekotthonnak. Aztán gondosan kitakarította a lakást, minden szükségessel ellátta a konyhát, megfőzte az ebédet, és a munkahelyén mindent elrendezett.

hirtelen haláláról, azt éreztük, hogy szeretnénk részt venni temetésén. Gyerekeink lefektetése után, éjfél körül indultunk kocsival útnak, és másnap délután fél órával a temetési mise megkezdése előtt érkeztünk oda – kezdi Bori és Laci ennek a két napnak a történetét. – Az úton értettük meg igazán, miért is indultunk el: Van valaki, akit ismerünk, és ő most Jézussal találkozik, sőt Nála van. Mi is hasonló élethelyzetben vagyunk, mint ők: és ez a tény Isten elé helyezett. Hiszünk-e abban, kérdeztük magunktól, hogy ha velünk is megtörténne ugyanez, akkor az a kapcsolat, ami közöttünk van, megmarad? Ha fizikailag nincs is mellettem a másik, akkor a benne élő Jézust szerethetem tovább. Ez a misztérium motivált bennünket az utazásra.

Lehetetlen szavakkal elmondani, amit átéltünk, annyira különleges órák voltak. Amikor Gabriele belépett a temetési misére a babakocsival és másik négy gyermekével, akik közül a legnagyobb tizenhat éves, szinte leolvasható volt rólu a meggyőződésük és a hitük, hogy Chiara megérkezett a mennyországba, és most már Jézus mellett él. Azt is megtapasztaltuk, hogy az édesanyjuk ott van a szívükben.

A temetési misén nagyon sok pap koncelebrált fehérben. A kórus gyönyörűen énekelt, és minden arról az

Tóth Judit

Chiara Nembrini a Fülöp-szigeteken élt, majd férjhez ment egy olasz fiúhoz. Tizenöt évvel ezelőtt a Fokoláre Mozgalom első modelltelepülésére, a Firenze melletti Loppianóba költöztek állandó lakosként. Múlt év szeptemberében, miután megszülte ötödik gyermekét,

a harmincnégy éves édesanya több mint tíz vérátömlesztés után másnap meghalt.

„Közel egy évet töltöttünk Loppianóban, ahol baráti kapcsolatba kerültünk Gabrielével és Chiarával, mely annyira szoros volt, hogy amikor tudomást szereztünk Chiara

ünnepről beszélt, hogy Chiara hazaérkezett. A család tagjai egymás mellett ültek a koporsó körül, úgy, mint korábban a misén.

A gyerekek gyönyörű levelet írtak édesanyjuknak:

kisebbséget is, és bementek a kórházba. Amikor megkérdezték tőle, hogy akar-e a feleségével maradni, azt válaszolta, hogy már megkötötték az egység szövetségét és ennél nincs több.

»Drága Anya! Te mindnyájunk közül a legnagyobb ajándékot kaptad meg: a mennyországot. Nagyon hiányzol nekünk, de mindig arra emlékeztetjük magunkat, hogy bennünk vagy nagy szeretetteddel. Ezzel a nagy szeretettel ajándékoztad nekünk kis testvérünket, Giacomót, akinek megszületésével legnagyobb vágyad teljesült. Mindig fogunk imádkozni és egymást segíteni, különösen Giacomót. Apának is sokat fogunk segíteni, aki most nagyon szenved. Mindnyájan szívünkben hordozunk téged. Haláloddal sok csodát műveltél. Úgy fogunk követni, mint életünk példáját, egy szentnek az életét. Megyünk előre, és száz százalékosan fogjuk élni életünket, ahogyan te. Nagyon szeretünk téged Anya, és reméljük, hogy hamarosan találkozunk. Gyerekeid.«

Gabriele, Chiara férje arról beszélt, hogy milyen nagy egység volt közte és felesége között az elmúlt időszakban. Azon a reggelen, amikor Chiara meghalt, először a legnagyobb gyerekeknek mondta el, és együtt sírtak. Aztán felébresztették a

Amikor személyesen üdvözöltük Gabrielét, láttuk rajta, mennyire szenved, de egyben azt is éreztük, ahogyan beszélt hozzánk, hogy nagyon szeret bennünket.

A temetés másnapján korán reggel indultunk haza, de még

Bartus Sándor

Bori és Laci, akik harmadik gyermeküket várják, kétezer kilométert utaztak, hogy részt vegyenek Chiara temetésén.

megálltunk Chiara sírjánál. Beszélgettünk, és azt mondtuk, hogy úgy akarjuk egymást szeretni, ahogy Chiara és Gabriele szerették és még most is szeretik egymást: kizárólag Jézusért. Ezt a szeretetet és hitet akarjuk továbbadni gyermekeinknek, ahogy ők továbbadták.

Mostantól fogva úgy tekintünk erre a családra, mint példaképünkre, akiket követni akarunk.” – fejezi be Bori és Laci ezt a rendkívüli, és mégis teljesen normális két nap történetét. ■

Lisztovszki László fotóalbumából

Ahol az élet összekapcsolódik a tanulással. Ahol minden harmonikus egységben áll össze azért, hogy egy új kultúra, az egység kultúrájának tanúságtevője legyen.

CN (3), ISC 2006. fényképalbum (3), Horacio Conde

AZ ÉLET ISKOLÁJA

Körmendy Klára

Abba Iskola

Chiara Lubich kezdettől fogva érezte, hogy az Istentől kapott karizma átjárja az egész életet, benne a tanulmányokat is. Ennek az új életnek, fénynek a tudományokban való megjelenését 1989 óta egy tudományos csoport, az Abba Iskola vizsgálja. A mozgalom elkötelezett tagjai - egyetemi tanárok, neves kutatók és szakértők - együtt kezdték feldolgozni a karizma tanítását Chiarával, keresni az igazság magvait a különböző tudományokban.

A Fokoláre Mozgalom Felsőfokú Kulturális Intézetének első nyári kurzusa 2001-ben, a svájci Montet-ban indult. Négy éven át, nyaranta két hétig, évfolyamonként ötven fiatal tett kísérletet, hogy befogadja, építse az egység lelki-ségéből fakadó új kultúráját. Az

Abba Iskola tanárai mindentmegtettek, hogy valódi *kulturális műhely* jöhessen létre. Ennek később az Ottmaringban működő ökumenikus központ adott otthont Németországban.

A tananyag minden évben a legkülönbözőbb tudományokból épült fel: teológia, filozófia,

természettudományok, közgazdaságtan, jog, pszichológia, irodalom, művészetek - és még sorolhatnánk -, melyek egymást kiegészítve, külön-külön és együtt is hozzátesznek valamit az igazság megismeréséhez.

„A most induló iskolának az a feladata, hogy a bölcsességet tanítsa nektek - mondta Chiara Lubich megnyitó beszédében. - De hogyan lehet szert tenni a bölcsességre? A bölcsességet úgy nyerhetjük el, ha kérjük Istentől; vagy ha szeretjük Istent

és a felebarátot; aztán úgy is, ha szeretjük az elhagyott Jézust; és végül, ha magunk között tartjuk Jézust. Ezen az iskolán a bölcsességet mindekelőtt Jézussal köztetek nyerhetitek el.”

A nyári egyetem célja tehát az volt, hogy átadja a mozgalom második nemzedékének az egység karizmájából fakadó fényt, és az ebből születő kulturális megsejtéseket. Mindezt pedig új módszerrel: a tanárok és a diákok közötti együttműködéssel, a kölcsönös ajándékozással-befogadással; Jézus, a Mester élő és alkotó jelenével közöttünk.

Ezt a jelenlétet kerestük a közös tanulás során, ahol mindenki egyszerre lehet tanár és diák, szakértő a saját tantárgyában, s tanulatlan egy

másikban. Ki-ki ajándékozta mindazt, amit megértett, befogadva a másik kérdéseit, gondolatait. S így valami új születhetett közöttünk: megsejthettünk valamit Jézus „tudományából”.

Hiszen Jézus, a Mester – ahogy Chiara magyarázza – Isten fiaként, és igazi emberként egyesítette magában az isteni Bölcsességet és az emberi tudást. És ez a legértékesebb kincs, amit csak találhatunk.

Nagyon megérintett, ahogy a tanárok mindent adtak nekünk, diákoknak. Mindent, s mivel mindenük szeretet, így a Szeretetet adták a tananyagban, a beszélgetésekben, a szünetekben. Látva erős hitüket, hogy Istent, az Ő szentháromságos szeretetét felfedezhetik a tudományokban, nekem is lendületet adtak, hogy új szemmel kezdjem látni a dolgokat, és lassanként felfedezem Istent minden dolog mögött.

A tanárok és a diákok közötti kölcsönös szeretetre és párbeszédre épül a képzés: a tanórák felépítése, a kiscsoportos tanulás, a közös kikapcsolódás... Minden előadást egy párbeszéd-óra követ, ahol a diákok feltehetik kérdéseiket, elmondhatják gondolataikat, megfigyeléseiket.

Paolo Contini, az egyik résztvevő fiatal így ír erről: „Chiara modellként, alapelemként állította elénk a közösséget, amely nélkül nem megyünk semmire. Erre kell tehát építenünk, nem az egyéni dimenziókra, és ez már valami újat jelent. Azért kell figyelnem arra, amit a tanár mond, mert szeretnem kell őt. Így nem annyira a tudományos megismerés ösztönöz, hanem sokkal inkább a szeretet. Ez mozgat mindent, ez az, ami

megújít, ami vonz, és magával ragad.”

A közös élet az evangéliumi ígék megéléseiben gyökerezik, melyet reggelente együtt elmélkednek át tanárok és diákok, hogy aztán tapasztalataik megosztásával segítsék egymást. Így tanulás és élet valóban összekapcsolódik. A nap fénypontja az eucharisztia közös ünneplése, mely lehetőséget ad, hogy egyedül Isten, a vele való személyes kapcsolat és az Ő jelenléte legyen közöttünk a Bölcsesség forrása.

Ezt Bernáth Mária így fogalmazta meg: „Az első évben nagy fénnel találkoztam, ami átfordított mindent a fejemben... úgy érzem, hogy Isten egy kicsit megtanított az Ő logikájára, a szentháromságos egység-különbözőség játékára, amiben megtaláltam saját magamat.”

Egy másik hallgató, a libanoni Roger Abou-Jaoude így beszélt erről: „Itt megtapasztaljuk, hogy mindannyian, bármelyik tudományág által felfedezhetjük az igazságot, Istent, és így eljuthatunk arra a megállapításra, hogy minden szakterület elvezethet az igazsághoz.”

Az igazság felfedezése olykor kulturális kategóriákat dönt le a kurzus során, azért, hogy újakat teremtsen, az egység karizmájának gyümölcseként. S ez az új kultúra csakis akkor születhet meg, ha annak az életünk ad alapot.

„Új tudatossággal látjuk, hogy olyan felelős emberekre van szükség, akik szeretettel árasztják el az emberi élet kü-

lönböző területeit” – írták a hallgatók Chiarának az idei, utolsó nyári egyetem végén. „A te karizmád arra tanít minket, hogy Isten látásmódja szerint cselekedjünk, hogy behatoljunk a problémák és a sebek szívébe, s hogy bennük áldást találjunk.”

Hét év tapasztalatából az eddigi nyári kurzusok helyében valami új születik: a *Sophia Egyetemi Intézet*. 2008 őszétől Loppianóban bolognai rendszerű egyetemi intézet kezdi meg a működését, melyet a Szentszék akkreditált, két éves mester fokozatú képzéssel. Az *egység kultúrájának alapjai és távlatai* címmel. Az első, alapozó év után két szakirány közül választhatnak a diákok: egy filozófiai-teológiai és egy politikai-gazdasági irány közül. Mindezt a nyári kurzuson bevált módszerrel: az élet és a tanulás összekapcsolásával. ■

CHAPLIN VILÁGÁBAN

Tavaly emlékeztek meg mindenhol a harminc éve elhunyt Charles Chaplinről, számtalan halhatatlan film rendezőjéről és főszereplőjéről, akinek személye elválaszthatatlanul összeforrt az általa megformált csavargó alakjával.

Hihetünk Chaplinnek? Egyik utolsó interjújában kijelentette, hogy egész életében csak a pénz és a nők érdekelték. Őt, akinek zseniálisan kedves arcjátékától elérzékenyült a világ, s gyengédséggel telt meg a szíve felnőtteknek és gyermekeknek, rengeteg arcon mosolyt fakasztott, vagy éppen az együttérzés könnyeit. Őt, a filmvilág Ádámját, akitől a többiek származtatják magukat Fellini szerint!

Mindannyian ilyenek vagyunk: ha sokszor igyekszünk is elrejtőzni szavaink mögé, hogy magunkat és másokat is megtévesszünk, mégis előfordul, hogy elszóljuk magunkat. Így volt ez Chaplinnel is. Az interjú kiábrándító szavai üzenetet hordoznak. Figyelem, engem senki ne tévesszen össze azzal a kisemberrel, akit alakítottam! Ő az én alkotásom, én pedig más vagyok. Charles valóban más volt, nem kellett szegényen élnie, mint a csavargójának. Tény, hogy nagyon szerény körülmények közt látta meg a napvilágot, de hamarosan dúsgazdaggá vált. A filmszereptől eltérően nem volt gyengéd és önzetlen em-

bertársaival. Csak önmagára koncentrált, és amikor éppen nem tartotta lázban az alkotói hev, hosszú időre lett úrrá rajta a levertség.

Sokaknál, még a legnagyobbak között is előfordul, hogy a művész alkotói munkája nem tükrözi az életét. Beethoven fenséges zenét írt, de nem volt könnyű természete. Mozarttól mennyei hangzatok születtek, ám közben szívesen nyúlt a pohár után. Cellini fantasztikus ékszereket készített, de erőszakos ember hírében állt.

A művészet az a kifejezés-mód, mely leginkább képes az embert az ég felé emelni, ám a művész élete nem mindig adja vissza ezt a mennyei világot. A szenteket életükről ismerhetjük fel, a művészeket viszont alkotásaikról. Őket a műveik fejezik ki, és kapcsolják egészen felfoghatatlan módon az éghez.

Az Amadeus című filmben Salieri egyik mondata drámaián rávilágít erre a helyzetre. Mozart sikerei láttán valahogy így perlekedik Istennel: „Miért engedted, hogy ez a bohóc olyan mennyei módon énekelje meg dicsőségedet, nekem meg, aki mindig is csak remekműve-

CN (3)

ket akartam alkotni Fenségednek, csak közepszerű tehetséget adtál? Miért?!”

Sohasem fogjuk tudni megválaszolni ezt a kérdést. Mint ahogy azt sem tudjuk megsoha, vajon Chaplin vagy a Nagy diktátor zsidó borbély mondja e szavakat a film végén: „Nem akarok diktátor lenni, ez nem az én mesterségem! Nem akarok se kormányozni, se meghódítani senkit! Ha lehet, mindenkin segíteni akarok, zsidókon, árjakon, fehéreken és feketéken. Nekünk embereknek mindig segítenünk kell egymást!”

A művész és a műalkotás kapcsolata az élet nagy titkai közé tartozik. Ebből az érthet meg valamit, akinek megadtott az a kiváltság, hogy egy zseni mellett éljen, aki magára is vette ennek minden nehézségét! Chaplin esetében ez felesége, Ooana, a Nobel-díjas író, Eugene O'Neill lánya volt. Az elbűvölő szépségű és józan természetű Ooana méltó párja tudott lenni a némafilmek óriásának. Teljesen neki szentelte életét. Mellette volt borús pilanatainak csendjében, infantilis elkeseredésében; és amikor férjét hatalmába kerítette az elveszettség érzése, képes volt órákig ülni mellette, a kezét fogva. Hosszú házasságukat mégis joggal mondhatjuk boldognak: nyolc gyermekük született.

Charles Chaplin nyolcvannyolc évesen hagyta el a földi világot, ahová filmjein és páratlan némajátékain keresztül átszűrődött valami az örökkévalóság fényéből.

Lányuk, Geraldine Chaplin nagyra becsülte édesanyját, és a Doktor Zsivágó című film (1965) női főszerepét róla mintázta. „Olyan asszony volt, aki

tudatosan áldozta életét egy művészért” – nyilatkozta.

Talán csak Ooana ismerhette az igazi Chaplint. Nekünk ez nem adatott meg. Továbbra is elbűvöl mindenkit halhatatlan alakítása, a nagy finomsággal és emberi méltósággal, önérettel megformált kisembere, gyermekien őszinte örömkítőréseivel, és a világ kegyetlensége felett érzett vigasztalhatatlan csalódásaival, aki hatalmas cipőkben imbolyog elmaradhatatlan sétapálcájával, mulatságos kis bajuszával, szűk frakkjában, bő nadrágjában, kemény kalappal a fején.

Röviddel a halála előtt egy pap ezt mondta neki: „Isten legyen irgalmas a lelkedhez!” Chaplin így válaszolt: „És miért is ne? Végül, minden az övé!” Ez is csak kiszólás lenne? Vagy a megadás jele az előtt a valóság előtt, amit belülről sohasem tagadott? Ki tudja? Mindenesetre, a művész titkára kissé fényt derít egy külső körülmény: Chaplint álmában érte a halál december 25-én, karácsony hajnalán.

Michele Genisio

Fordította: Vizsolyi László

JÉZUS NYOMÁBAN

2007 őszén tizenhárom, a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó magyar pap zarándokolt a Szentföldre. Céljuk Jézus életének helyszíneit bejárni, és találkozni a ma ott élő keresztényekkel, köztük a mozgalom helyi közösségeivel.

**Fehérváry
Lajos**

„Az ige testté lett, és mi-
köztünk élt.” (Jn 1,14)

Hogyan érthetjük meg jobban Jézus tanítását, ha nem tudjuk, hol és milyen körülmények között élt közöttünk kétezer évvel ezelőtt? Lelkigyakorlattal ér fel bejárni azokat a helyeket, ahol Jézus járt, tanított, csodákat tett, vállalta a szenvedést és feltámadt.

Akkor is megrendítő élmény lenne ellátogatni a Szentföldre, ha csak annyit tudnánk, hogy valahol azokon a tájakon történtek az események. A legutóbbi évtizedekben végzett ásatások azonban minden kétséget kizáróan alátámasztják, hogy a legfontosabb helyszínek valóban hitelesek. Ezt erősítik meg az első századok íróinak, utazóinak leírásai is.

Jézus életének fő helyszíneit már az első időktől felkeresték a zarándokok. Erről tanúskodnak az ásatások során előkerült, ebből a korból származó kövekre vésett feliratok. Ilyet találunk például Mária házának kövein Názáretben, vagy Péter házának alapjain Kafarnaumban.

Hadrianus császár 135-ben végleg el akart tüntetni mindent, ami a zsidó vallásra és a kibonta-

kozó kereszténységre emlékeztetett. Jeruzsálemben földdel feltöltette a Golgota és a Szent Sír közti területet, és Jupiter templomát emelt föléjük. Betlehemben a születés barlangja fölé Adonisz szentélyt épített. A romboló szándék azonban viszájára fordult. Ezek a pogány templomok pontosan jelezték a szent helyeket, melyeket az ott élő keresztények is számon tartottak. Szent Ilona, Nagy Konstantin édesanyja, aki 325 táján érkezett erre a földre, könnyűszerrel feltárhatta ezeket a helyeket, és bizánci stílusú templomokat építtetett föléjük. Később a területet meghódító perzsák (Kr. u. 614.) és arabok (Kr. u. 636.) után a keresztések építettek újra sok templomot a XII században. A történelem viharai ezek többségét is lerombolták, de a keresztények legtöbbjüket évtizedeken belül újjá tudták építeni. A mai ásatások pedig világosan feltárták az egymás alapjaira épült templomok alatt lévő szent helyeket, melyekben kimutatható a Jézus

halála után már meglévő imádságos tisztelet.

Chiara Lubich 1956-ban járt a Szentföldön. Elmélkedéseivel indítottuk napjainkat, és a Szentírás mellett az ő gondolatait olvastuk fel. Így ír utazásáról:

„Egyedülálló tapasztalat volt számunkra látni ugyanazokat a helyeket, utakat, sziklákat, sívatagokat, melyeket Jézus saját szemével látott. Már ismertük Jézust, aki számunkra a fény, a szeretet, az igazság... A Szentföldön megismertük Jézust, az embert.”¹

Különleges élmény volt Jézus jelenlétét megerősítve magunk között, Vele bejárni életének helyszíneit. Hosszú sorokban imádkozva vonultunk Betlehemben a születés barlangjához, ahol a kőjászol is látható², valamint a jeruzsálemi Szent Sír Bazilikában³ az emeletnyi magasan lévő Golgota csúcsára és a Szent Sír barlangjába, ami a feltámadás helyszíne is egyben.

Az imádkozók tömegében érződik a megrendültség. Milyen közeli így átélkedni a megtestesülés, a szenvedés és a feltámadás titkát!

Látva az ásatásokat, a korabeli házakat, még érthetőbbé válnak Jézus példabeszédei, hiszen csak arról beszélt, amit mindenki ismert!

A Jordán forrásánál lévő sziklafal láttán, mennyivel könny-

¹ 1960.07.25.

² A mai bazilika egy részét Szent Ilona építtette, végső formáját a VI. században nyerte el.

³ A korábbi alapokra a XII. században épült.

Fotók: Fehérvári Lajos, Szekeres Mihály

Testvéri látogatás a jeruzsálemi latin patriarkátus Názaretben lévő püspökénél, Giacinto-Boulos Marcuzzónál.

Fehérvári Lajos fotóalbumából

nyebb elképzelni, milyen lehetett, amikor a szikla előtt Jézus Simont elnevezte Kéfásnak, azaz Sziklának, és rábízta egyházát!

A Szentföld napjainkban

„Saját testében a két népet (pogányokat és zsidókat) egyggyé tette, a *válaszfallat* lerombolta.”⁴ Ezekkel a szavakkal fogalmazza meg Szent Pál apostol a megváltás mindenki-re vonatkozó örömhírét. Vajon sikerül-e a Szentföldön élő népeknek és vallási csoportoknak elérni ezt az egységet? Hogyan tud segíteni az egység lelkesége annak a falnak a ledöntésében, amely 2002-től már vasbetonból és szögcsdrótból is megépítve kifejezi a lelkekben lévő megosztottságot?

Az utóbbi évek eseményei közegette Michel Sabbah, jeruzsálemi latin pátriárka többször is drámai hangú üzenettel fordult a palesztinokhoz és zsidókhoz: „Az erőszak olyan kör, amit meg kell szakítani!” Az ő felhívása szólt arról is, hogy a szentföldi keresztények számára a zarándokok nemcsak a megélhetést

jelentik, hanem a reményt és a megerősítést is. A helyzetet jellemzi, hogy Betlehemben például, ahol a lakosság negyven százaléka még mindig keresztény⁵, 2002-ben több mint kétszáz napig szigorú kijárási tilalom volt érvényben rövid megszakításokkal. Az azóta megépített 400 km hosszú, 8 m magas fal ellehetetleníti az ott lakó palesztinok életét.⁶

A pátriárka felhívására válaszként a Fokoláre Mozgalom zarándoklatok szervezésével, és ezért határoztuk el mi is, hogy a szent helyek mellett felkeressük a ma ott élő keresztényeket. Testvéri egységünket és szolidaritásunkat fejeztük ki a pátriárkánál tett látogatásunkkor.

Az egység építői

A Szentföldön élő palesztin keresztények Jézus kora óta őrzik hitüket. Ők a Bibliából ismert, a zsidók mellett élő népek keresztény leszármazottai. Az idők során átvették az arab nyelvet, többféle felekezethez, rítushoz tartoznak.

A Fokoláre Mozgalom a hatvanas évektől van jelen Iz-

raelben. Jelenleg Haifában és Jeruzsálemben működik két női és egy férfi fokolár. Sok nehézséget legyőzve, lassan az egység lelkeségét követő csoportok születtek körülöttük. Tartoznak hozzájuk keresztények, muzulmánok és zsidók is. Öröm volt találkozni Názaretben az igét élő csoporttal.

Jeruzsálemben együtt töltöttünk egy estét a mozgalom zsidó tagjaival, akikkel mély és nyílt párbeszéd született. Egyikük a hat napos háború alatt részt vett a mostani megszállt területek elfoglalásában. Most az ott élő népek közti béke megteremtésén dolgozik családjával együtt.

A nemrégiben megrendezett Run4Unity keretében zsidó, muzulmán és keresztény fiatalok közösen mentek a Siratófalhoz, az Aranymecsethez és a Szent Sír Bazilikához.

A Szentföld századokon át első számú úticélja volt a zarándokoknak. Felelősséggel tartozunk az ott élő keresztényekért, zarándoklatunkkal segíthetjük őket, miközben hitünkben mi is komoly megerősítést kapunk. ■

⁴ Ef 2,12

⁵ Izrael 6 millió lakosának 16 %-a muzulmán és 2 %-a keresztény (Izrael állam kikiáltása, 1948 előtt ez az arány jóval nagyobb volt, kb. 20 %)

⁶ Jelenleg zarándokként jól és biztonságosan lehet közlekedni az országban. Ez a fal a megszállt területeken élő palesztinokat zárja el Izraeltől. Az átjutás csak az ellenőrzőpon-
ton lehetséges.

A TEMPLOM FALAIN KÍVÜL IS

Szecsődi Péter atya tizenöt évvel ezelőtt került Gödöllőre. Másfél évtizedes fáradhatatlan és sokoldalú munkáját a közelmúltban a város vezetősége is elismerte: Gödöllő Díszpolgára címmel tüntette ki.

Péter atya röviden így foglalja össze az elmúlt időszak rendkívüli történetét:

„Amikor a püspök atya Gödöllőre helyezett, nagyon örültem, hogy ilyen szép barokk 'ékszerdoboz' a kastélykápolna. A mérete családiassá tette a szentmiséket, de már akkor tapasztaltuk nagyobb ünnepeken a kápolna szűkösségét. Később a hitoktatás és a különféle közösségi csoportok bővülése túlnőtte a kastélytemplom, illetve a Kossuth utcai plébánia kereteit.

Egyre sürgetőbbé vált egy új templom, plébánia és közösségi ház fölépítése. Hosszú

lenne részletesen felvázolni az összes átélt eseményt, mely a telek megszerzésétől, a költségvetési pénzek, a tervpályázat meghirdetésén, az engedélyezési tervek elkészülésén keresztül a költségvetési támogatástól való elesésig ívelt át.

Ez utóbbi fájdalmasan érintett bennünket, de nem vette el reményességünket, és nem gátolta tenni akarásunkat.

Ezért az egyházközség – Isten segítségével bízva – úgy döntött, hogy minden anyagi eszközét összegyűjtve, szakaszolva, a plébánia épületével kezd el az építkezést, melyet sikeresen be is fejeztünk, de még nem láttuk a folytatást, és nem is reméltük, hogy ilyen gyorsan megvalósulnak vágyaink.

Isten tervében azonban, úgy tűnik, benne volt ennek a templom-

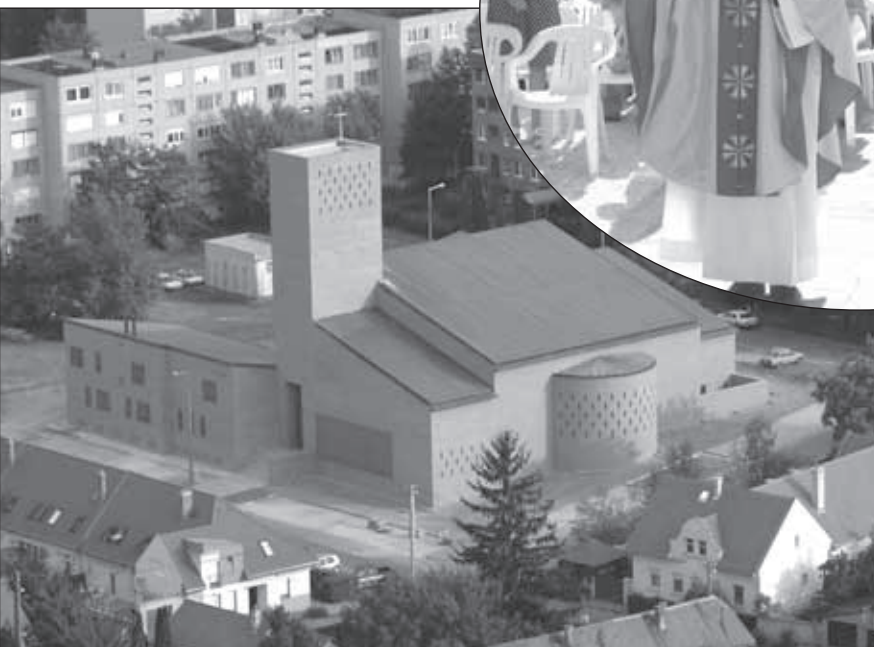

Tóth Judit

Szecsődi Péter fotóalbumából (2)

l o m -
nak a megvalósulása, mert a püspök atya, látva a közösség életét és szükségleteit, fölkarolta ügyünket, és nemcsak áldását adta, ha-

nem anyagilag is támogatta az építkezést.

Az épületegyüttes formálódása közben a hívek is egyre jobban magukénak érezték az új templom ügyét, és egyre többen adományaikkal is segítettek az építkezést, mely önmagában is jelzi a közösség életképességét. Így sikerült megvalósítani a tervünket.

Az az örömteli tény, hogy együtt lehetünk a templomszentelésen, és a közösség birtokba veheti új életterét, végtelen hála kötelez bennünket. Elsősorban Isten iránt, a püspök atya iránt és minden segítőkész testvérünk iránt.”

Szecsédi Péter fotóalbumából

Erre a sokoldalú tevékenységre felfigyelt a gödöllői önkormányzat, és Péter atyának ünnepélyes keretek között adta át a polgármester, dr. Gémes György a díszoklevelet, a plakettet és az igazolványt, kifejezve a település tiszteletét és háliját.

Dr. Vámos János főorvos laudációjában többek között ezt mondta:

„Követésre méltó példa nem volt előtte, hisz családjában mindenki villamosmérnök volt, és úgy gondolta, ő is ezen a területen fog továbbhaladni. Fiatal hívő emberként szemlélte környezetét, évfolyamtársait is, és világossá vált számára, hogy nagyobb szüksége van az embereknek, a társadalomnak Istenre, az isteni üzenetek közvetítésére, minthogy eggyel több villamosmérnök kerüljön ki az egyetemről.

Követve a belső hangot és a hívást, a harmadik év után szakított műegyetemi tanulmányaival, majd elkezdte teológiai stúdiumait Egerben; 1977-ben szentelték pappá...”

Péter atya működésének köszönhetően több intézmény, épület megújult. „Kitűnő szervezőképességét, munkabírást igazolja az építkezések sora – folytatódik a méltatás. – De az ő igazi értéke nem ebben rejlik! Nem elsősorban programokat, építkezéseket szervez, hanem a lelkeket formálja úgy, hogy az általa nyújtottakkal Istennek tetszőbb életet éljenek...”

Az elmúlt tizenöt évben számos közösség, csoport alakult Péter atya kezdeményezésére.

A gödöllői egyházköztség nem egyszerűen vallásos emberek csoportja, hanem egy olyan közösség, ahol arra törekszenek, hogy a kölcsönös, feltétel nélküli szeretet legyen a kapcsolatok meghatározója...

A hit és Péter atya összetartó erejének tudható be, hogy egy-egy szentmise után a templom előtti téren sokáig még be-

szélgető csoportokat látni. Az egyik esti mise után az éppen ide látogató wageningeni csoport vezetője jegyezte meg ezt látva: »Köztetek valóban itt van Jézus, ez látható, érezhető.« [...]»

A városban működő ökumenikus lelkéskört ő szervezte meg. Példaértékű ez a kezdeményezés. Havonta találkoznak és építik, ápolják az együttműködést, ami meglátszik a város vallási életén, és érezhető az egyházi iskolákban is...

Nemcsak az egyházközséghez szorosan kapcsolódó tagokért érez felelősséget, hanem a város minden polgáráért, nemcsak közvetve a közösség tagjain keresztül, hanem személyesen is. Ezért szervezett az új közösségi házban olyan vitaindító előadásokat, amelyek mindannyiunk életét érintik. A felnőtt hittan csoportokban a szigorúan vett hittanon kívül számtalan téma kerül szóba. Széleskörű tájékozottságára jellemző, hogy az őt hallgatók többször feltették a kérdést: mielőtt pap lett volna ugye volt már közgazdász vagy pszichológus vagy tanár vagy... lehetne sorolni. Az biztos, hogy egyik szakterületen sem középszerű szakember lett volna! Emberi arcához tartozik, hogy szereti a sportot, azon belül is a focit, amit kiválóan, eredményesen, góllalra törően művel.”

Péter atya az egység lelkiiségéhez még kispap korában csatlakozott, és mint önkéntes pap elkötelezetten éli. Kitüntetéséhez nagy elismeréssel és hálával gratulál szerkesztőségünk, és kíván az előtte álló feladatokhoz és kihívásokhoz sok kegyelmet. ■

Olvasóink leveleiből adunk közre részleteket ezen az oldalon, szándékunk szerint rendszeresen.

Várjuk továbbra is az észrevételeket, saját gondolatokat, véleményeket!

VÁLASZUNK A GLOBALIZÁCIÓRA

A legutóbbi számban megjelent cikk a környezetvédelem területét érintette. Jómagam is ezen a szakterületen tevékenykedem hivatásszerűen, immár huszonöt éve.

Vajon miért alakult ki az a gondolkodás, az a reakció bennünk, hogy ha meghalljuk a „globalizáció” szót, azonnal valami nagyon negatív dologra asszociálunk?

A globalizáció fogalma először a hatvanas-hetvenes évek fordulóján jelent meg a köztudatban, amikor a Római Klub jelentése következtében egyre több, a Földünk sorsáért aggódó tudós, környezetvédő aktivista kezdett el foglalkozni a globális környezetvédelmi problémákkal. Az eredeti jelentés tehát arról szól, hogy világunk mára összeért, a környezetszennyezés nem egyszerűen helyi, hanem határokon túlnyúló probléma lett, az emberi tevékenységnek az egész bolygóra kiterjedő hatásai vannak (savas eső, ózonlyuk, éghajlatváltozás stb.). Mára világossá vált mindenki számára: létem csak a másikkal való kapcsolatban képzelhető el, nem vagyunk egymástól izoláltak, életünk „egymásba ér”.

A következő kérdés: milyen jellemzőkkel írható le, milyen ez a kapcsolat-rendszer?

Hogy a globalizáció pozitív, vagy negatív, azt az erre a kérdésre adott válasz adja meg szerintem. Az igazán

pozitív választ, amely hozzáállásunkat, szerepünket és személyes feladatunkat, küldetésünket is meghatározza, az Új Város legutóbbi cikkében megjelent kulcsmondat világítja meg: „A Földön minden mindennel szeretetkapcsolatban áll: minden mindennel. Szeretetnek kell lennünk, hogy rátaláljunk a világot összekötő aranyszálra.”

Ha így tekintek a globalizációra, akkor egyértelműen pozitív fogalommal válik. Minden kapcsolat egy lehetőség, hogy megélejem ezt a szeretetkapcsolatot a mellettem levővel. Életünk minden aspektusára érvényes ez, de talán a környezetvédelemben jelenik meg leginkább ez a szükségszerűség.

A környezetvédelemben eltöltött évek során azt a megállapítást tehetem, hogy a környezetpolitika számára egyre inkább megkerülhetetlen az a mód, ahogy mi látjuk ezeket a kapcsolatokat. Nemcsak hogy megkerülhetetlen, hanem csakis ez a járható út. A megjelenő szabályozások egyre inkább arra ösztönzik a jogalanyt – például egy terület gazdáját –, hogy a „szomszédoddal” együtt gondolkodjon, tevékenykedjen a környezet védelme érdekében. „Nyertes-nyertes” játszmat folytatassunk, mást nem

is lehet. Ha valami nekem valóban jó, akkor olyannak kell lennie, ami a másikkal is jó – különben, ha neki rossz, nekem is az lesz.

A másik fő jellemzője az újabb környezetvédelmi szabályozásoknak, hogy igen széles körben igyekszik bevonni (kötelezően!) az érintett lakosságot a döntéshozatali folyamatba! Gyakran azt a megállapítást tehetem ebben a vonatkozásban, hogy maga az érintett lakosság nem készült még fel erre a párbeszédre... Ám ebben is változások figyelhetők meg! Maga a szabályozás is rákényszeríti a tervezőt, a környezet állapotát megváltoztatót arra, hogy a változtatás környezeti hatását olyan módon mutassa be, ami a széles közvélemény számára érthető és kezelhető, hogy valóban érdemben hozzá tudjon szólni akár a „legszakmaibb” kérdésekhez is – hiszen róla van szó, az ő sajátos szempontjait is figyelembe kell venni!

A cikk végén megjelent ökológiai megtérésünkhöz megadott szempontokat kiegészíteném a következővel: vegyünk aktívan részt a helyi környezet alakításában (ne csak a védelemről beszéljünk!!), legyen szó akár környezetpolitika, környezetstratégia kialakításáról, akár konkrét projekt, beruházás végrehajtásáról. Eközben kezdjünk el „globálisan” gondolkodni, azaz lépünk túl kizárólag saját, lokális korlátainkon – azért vegyük ezt is figyelembe –, segítsünk másokat is túllépni az önzés és birtoklás automatizmusán! Lássunk mindent a másik szemével is, tegyük meg mi az első lépést a másik felé. Csakis így lehet igazán új világot építenünk!

Berndt Mihály

GLOBALIZÁCIÓ ÉS MÉDIA

Tóth Pál

Válasz a globális médiatársadalom kihívásaira: aktív részvétel.

A most kialakulóban levő globális társadalmi világ alapjait a legtöbb társadalomkutató az *információ* és a *tudás* fogalmával jellemzi. Új, nagy mennyiségű információ, digitális tartalom termelődik szerte a világon, az *infokommunikációs* technológia rohamosan fejlődik, a társadalmi és gazdasági folyamatokban meghatározó szerepet kap az információ.¹

Ezek a folyamatok nem korlátozódnak egy régióra, egy országra, hanem a lokális és nemzeti társadalmak felett létrehozzák az információs alapú globális társadalmat. Az új technológiák, elsősorban az Internet megjelenése sok tekintetben átszervezi kapcsolatainkat és megváltoztatja az egyének és a családok életét is. A fejlett világban egyre növekszik azoknak a száma, akik a „neten élnek”, azaz munkájukban és magánéletükben az Internet a legfőbb kapcsolattartási és probléma-megoldási forrássá lépett elő.

Szögezzük le mindjárt az elején, hogy a mérlegnek van

egy pozitív és negatív oldala. A világhálón pillanatok alatt annyi jó minőségű tudományos, kulturális, kereskedelmi információhoz juthatunk, amiről korábban álmodni sem mertünk. Kétségtelen az is, hogy az új médiumok egyfajta „világkultúra” kialakítását segítik elő, a szokások és a gondolkodásmód olyan standard változatának kialakulását, ami a helyi kultúrák háttérbe szorulásával, elhalványulásával járhat együtt.

Elég csak a *YouTube* internetes oldalra gondolnunk, ahol mindenki közzéteheti saját készítésű videóklipjét. Kit ne vonzana az a gondolat, hogy alkotásait a világ közönsége elé tárja? Csakhogy az új médiumnak megvan a saját logikája. Nem csupán egy világméretű vetítőterem szerepét tölti be, hanem elősegíti az azonos érdeklődésűek tematikus csoportokba szerveződését is. Láthatóvá válik, hogy a világ másik felén hogyan szerveznek iskolabulit, hogyan kezelik a hajléktalanok problémáit, és hogyan kell Molotov-koktélt

készíteni. Ez ötleteket szül másokban is, és ami egy bostoni iskolában megtörtént egyszer, az életre kelhet Nápolyban és Szegeden másodszor és harmadszor, majd exponenciálisan megteremti az iskolai bulizás világméretű kultúráját.

A magatartásminták terjedésének ez a kissé leegyszerűsített képe talán elég jól szemlélteti, hogy milyen feladat előtt állunk. Az új valóság új szemléletet, új gondolkodásmódot kíván. Olyan korszakban élünk, ahol gyors változások történnek. A magatartásminták, az életformák, a társadalmi szolidaritás modelljei gyorsabban változnak, mint valaha. A kérdés az, hogy képesek vagyunk-e felismerni a változásokat, és tudunk-e megfelelően reagálni? A rengeteg újdonság meg-

¹ Ugrin Emese – Varga Csaba: *Új demokrácia- és államelmélet.* Budapest, Századvég, 2007.

jelenésével ugyanis a társadalmi környezetünk törekennyé, bizonytalanná, nehezen értelmezhetővé vált. Félelem tölt el bennünket, hogy egy kozmopolita rendszer jön létre, egy olyan egységes világ, amelyben a demokrácia és a jogállamiság színpaljai mögött új uralmi formák támadnak. Új tömegtársadalom, tömegizlés, a média által szabványosított világméretű fogyasztói életforma.

*

II. János Pál *A gyors fejlődés* című apostoli levelében több fontos tényezőre hívta fel a figyelmet a globális médiával kapcsolatban, ami tudatos döntést és határozott cselekvést kíván tőlünk. A *széleskörű nevelőmunka* mellett a pápa hangsúlyozza a *részvétel* fontosságát is. Nem elég tehát felelősen mérlegelni az új médiumok pozitív és negatív hatását, nem elég a fiatalokat felkészíteni az új kihívásokra, hanem magunknak is aktívan részt kell vennünk az új

médiumok használatában, és azoknak az új társadalmi technológiáknak a kialakításában, amelyek az értékek terjedését, a társadalmi szolidaritás, az értékeken alapuló közösségek fejlődését segítik elő.

Erre csak egyetlen példát szeretnék említeni. Nápolyi szülők aggodalommal tapasztalták, hogy városukban is egyre nő az iskolai erőszak: a nagyobb gyerekek egyre inkább sportot űznek abból, hogy a kisebbeket szinte rituálisan bántalmazzák. Ezekről a szeánszokról videó-felvételeket készítenek, amelyeket a YouTube-on közzétesznek. Néhány szülő és diák létrehozott egy alternatív oldalt², ahol a pozitív iskolai tapasztalatokat teszik közzé. Az oldal nézettsége és a hozzájárulások száma messze felülmúlta a várakozásokat, és hamarosan más latin nyelvű országokból is csatlakoztak ehhez a virtuális közösséghez.

Az Internet-alapú új kommunikációs technológiák tehát elősegítik az egyszerű polgárok számára is a nagyobb és hatékonyabb részvételt a közös ügyekben, és „az egyének és a kis csoportok számára soha nem látott valódi nyereséget jelentnek – írja az információs társadalom egyik avatott szakértője.”³

*

Talán kevesen gondolnak arra, hogy a Fokoláre Mozgalom megszületésével nem csupán egy vallási megújulási mozgalom indult útjára az egyházban és a világban, hanem egyúttal létrejött a globális társadalom egy fenntartható modellje is, amelyben a kommunikációnak, a médiá-

nak döntő szerepe van. Chiara Lubich kezdettől fogva hangsúlyozta, hogy úgy kell megélnünk Krisztus misztikus testét, hogy képesek legyünk azt „lefordítani” társadalmi misztikus testté, azaz a civil élet megannyi helyzetét át tudjuk alakítani a kölcsönös szeretet műhelyévé. Az egyre fejlődő és terjedő mozgalom mindig igénybe vette a legmodernebb kommunikációs eszközöket, és akkor, amikor még nem beszéltek világhálóról, létrehozta az egységnek azt a hálózatát, amely összeköti egymással a mozgalom követőit szerte a világon. Chiara számára ez soha nem pusztán belső információs csatorna volt, hanem az egység eszköze mindenkivel, aki a legkisebb hajlandóságot mutatta az együttműködésre.

Korunk kihívásai a mozgalmat is arra ösztönzik, hogy hozza felszínre, használja ki jobban azt a potenciált, amit karizmája a társadalmi kommunikáció, a társadalmi problémák megoldásában való részvétel, a kapcsoltépítés terén magában hordoz. Már is sok reménykeltő kezdeményezés tanúi lehetünk ezen a téren. ■

² www.youschool.it

³ Vö. Nico Stehr: *A modern társadalmak törekénysége. Budapest, Gondolat-Infónia, 2007.*

Tóth Pál

A GYERMEK-NEVELÉS ÁRA?

Nyugaton, a most hatvanas éveiben járó nemzedék szeretett volna mindent megadni gyermekeinek, hogy azok semmiben ne szenvedjenek hiányt. Megszületett a költekező társadalom, és kialakult az a meggyőződés, hogy nem lehet meglenni a növekvő anyagi javak és szolgáltatások kínálata nélkül. Nagyszüleink ezzel szemben megtanulták a természetből, hogy mindennek van határa.

Mára eljutottunk oda, hogy a felelős apaságról alkotott felfogás teljesen átalakult. Sokan azt gondolják, hogy amíg nincs mód anyagilag sokat adni, addig felelősségteljesebb, ha nem vállalunk gyermeket, vagy ha mégis, akkor legfeljebb egyet.

Mi abban hiszünk, hogy a házastársi szeretet, az egyszerű életvitel és a családnak szentelt idő a legfontosabb. Mi a véleménye?

A. G.

A költekező társadalomban az a megdöbbentő, hogy bizonyos tárgyakat és javakat nem a használati értékük miatt vesznek meg, hanem mert emelik tulajdonosuk társadalmi rangját. Valójában tehát életstílust vásárolnak vele.

Az ily módon nagy jelentőséggel felruházott tárgyak és javak, melyek a jólét és a társadalmi rangsorolás mutatói, hatással vannak az anyaság és apaság értelmezésére is. Gyakran előfordul, hogy amikor a házaspárok a gyermekvállalásról döntenek, túlságosan is befolyásolja őket azoknak az anyagi javaknak a megléte vagy hiánya, amelyeket szük-

ségesnek tartanak gyermekeik számára.

Véleményem szerint ennek az lehet az oka, hogy túlértékelik a gyermekekről való anyagi gondoskodást, és nem ismerik fel eléggé azt az erőforrást, amely a józan életstílus és a gyermekkel megélt erős kapcsolat eredménye.

Rendkívüli dolog az anyaság és apaság megtapasztalása; képessé tesz arra, hogy jobban megfigyelhessük önmagunkat, viselkedésünket, és hogy alkalmazkodni tudjunk.

Jobb tehát, ha nem azért vállalunk gyermeket, mert vele álmaink megvalósulnak, hanem inkább azért, mert hatására gazdagodnak képességeink, családi kapcsolataink, és könnyebben meg tudjuk különböztetni a lényegest a lényegtelenről.

Bizonyára nem csökkenti gondoskodásunk minőségét, ha kevésbé figyelünk a gyermekeket célba vevő marketingfogásokra. Sőt! Ha jól megnézzük, a levelében is említett korábbi generáció józan életviteléből sokkal több ötletet meríthetünk az anyagiak előteremtésekor.

Nagy kockázatot vállal egy fiatal pár, ha azzal a céllal választanak munkát maguknak, hogy az anyagi biztonságot előteremtsék – még ha a gyermekükre is gondolnak –, mert könnyen előfordulhat, hogy nem marad idejük egymásra. Ez pedig hamarosan oda vezet, hogy az anyagi nyereségtől remélt előny hátránnyá változik. Jó lenne átgondolni azt a régi, de máig érvényes mondást, mely szerint nem azért élünk, hogy dolgozzunk, hanem azért dolgozunk, hogy éljünk.

Maddalena Petrillo Triggiano

Fordította: Vizsolyi László

pszichológia

CN(2)

SZERETNÉK MEGVÁLTOZNI

Néha rossz hangulatom van, és elmegy a kedvem mindentől. Ilyenkor magamba zárkózom, bár tudom, hogy ez nem jó. Szeretnék megváltozni, de hogyan?

S. R.

A pszichológiában ismernek egy törvényt, mely szerint, ha elképzeled, milyen szeretnél lenni, és hosszabb ideig kitartasz mellette, akkor olyanná is válsz. Ez a legnagyobb titkok egyike: hogyan válhatunk olyanná, amilyen szeretnénk.

Általában azt hisszük, a cselekedeteinket át is kell éreznünk. Azt gondoljuk, szükségünk van valamiféle belső készítésre, motivációra, hogy megtegyünk valamit. A valóság viszont más! Ma már tudjuk, a kedvünk is megjön, és másképpen érezzük magunkat, midőn belefogunk valamilyen tevékenységbe. Mint a kismadár, mely nem csak örömeiben dalol, hanem azért örül, mert dalolhat.

A legfontosabb tehát, hogy cselekedj, késztetések nélkül is. Viselkedj azonnal úgy, ahogy megkívánnád magadtól, és biztos lehetsz benne, hogy beugrik majd a motiváció is. Ha rosszkedvű vagy, ennek ellenére igyekszel felülkerekedni rossz hangulatodon, hamarosan boldogabbnak fogod érezni magad, mert viselkedéssel megváltoznak az érzelmeid, az érzelmekkel pedig megváltoznak gondolataid.

Ettől a dolgok is meg fognak változni körülötted és benned.

William James, amerikai pszichológus az utóbbi száz év legnagyobb felfedezésének tartja

az emberiség fejlődésében ezt a képzeletformálási folyamatot.

A m i k o r gondolkozdunk, ugyanúgy, mint amikor álmodunk, a képzeletünket használjuk. A szavak olyan szimbólumok, amelyek lehetővé teszik ilyen képeknek az átadását vagy leírását. James arra buzdít, hogy ha szabadokká akarunk válni, tartsuk ellenőrzésünk alatt ezt a képzeletalkotó folyamatot.

Ha sikerül pozitív képet alkotnod magadról, mindig észben tartani, és

pszichológia

nem engeded, hogy azt bárki is aláássa, akkor nagy eséllyel meg is valósíthatod elképzelésedet.

Az emberek személyes boldogtalanságukat általában a balszerencsének, a véletlennek, a körülményeknek, a gazdasági helyzetnek, az örökölt géneknek, a családjuknak, a külső tényezőknek tulajdonítják. Ezek mind csak kifogások,

melyeket egyedül azért találunk ki, hogy igazolják az elkövetett hibákat, kudarccokat. Ezzel szemben mindannyian, egyes szám első személyben felelőssé válhatunk saját életünkért, és mindazért, ami velünk történik. Tény és való, hogy az igazi szabadság mindig együtt jár a felelősséggel.

Pasquale Ionata

Fordította: Vizsolyi László

OTTHONTALANOK

Oded Balilty nyerte el a világhírű World press photo

2007. évi fotópályázatának első díját egyedi kategóriában ezzel a képével, melynek akár

az Elkeseredettség ereje címet is adhatnánk.

Azt a pillanatot örökítette meg, amikor egy ciszjordániai telepes asszony szembeszáll az izraeli biztonsági erőkkel, hogy megvédje otthonát egy olyan földterületen, melyet vissza kell adni a palesztínoknak. Meglepő módon ez az asszony – függetlenül attól, hogy melyik néphez tartozik és milyen helyzetbe került – mindazok jelképe lett, akik arra kényszerültek, hogy elhagyják otthonukat, hazájukat, szeretteiket, s talán még nemzet tudatukat, identitásukat is. Kezdve mindjárt a szomszédos palesztínokon. (CN)

L'ECsÓ

„Egyedül nem megy” – gondolhatta a Pixar és a Disney filmstúdió bő egy évvel ezelőtt. Animációs alkotásaik külön-külön nem hoztak átütő sikert, így a két filmipari nagygúy vezetői ismét az együttműködés mellett döntöttek. Az egyszerűség kedvéért kezdetnek egy kis Lecsót tálaltak fel a nagyközönség számára: cukkinivel, padlizsánnal, paprikával, ahogy azt a francia szakácskönyvek írják. Ám ez az éték jóval különlegesebb, mint akármelyik másik hasonló szerte a világon. Szeretettel, gondos odafigyeléssel, ötletesen elkészített animációs filmcsemege a család minden tagjának!

Remy, a kis patkány igaz szakács és ínycsok, ám tehetségét csak nehezen tudja kibontakoztatni az emberek

uralta világban. Élete gyökeres fordulatot vesz, amikor Párizs egyik legelőkelőbb éttermének konyhájában találja magát...

A rendező, Brad Bird érdeke, hogy vidámsággal töltsön meg ezt a gyermekeknek való egyszerű történetet, mely sok helyen mély értelművé válik, felnőtt tartalommal. A kis Remy vezérelve fejezi ki leginkább a mondanivalót: Nem lehet mindenből nagy művész, de a nagy művész bárhol felbukkanhat. Természetesen a szakácsművészetről beszél, mely az alkotókészségben fejeződik ki. Szívvel-lélekkel szabad csak főzni, belevegyítve a legapróbb érzelmeinket is, hogy ezáltal valóban adjunk valamit a világnak – fogalmazza meg Remy.

Az alkotást gazdagítják a jól kitalált mellékszereplők

epizódjai: a fiatal és elszánt szakácsnő, a szívtelen ételkritikus, az együgyű kukta, a szakács- és a patkánysereg, kiegészülve egy ellenőrrel. Történetük DVD-n is megvásárolható.

A Lecsó percre percre megnevezett ezernyi ötlettől sziporkázó történetével, mely sohasem válik banálisá, így jókedvűen és vidáman lépünk ki a filmszínházból, és garantáltan más emberként lépünk be a konyhába.

Göbel Ágoston

Szűcs Balázs

A háborúk gyökerében a félelem
 lakozik,
 És ez nem úgy szűnik meg, hogy
 atombombákat gyártunk;
 Úgy szűnik meg, ha növeljük
 a szeretetet.
 Semmit nem ér idegenek ellen
 ágyúkat telepíteni,
 ha az ellenség otthon van:
 Mert a nyomor a mi ellenségünk,
 A békét csak az igazságosság
 hozza meg.

Igino Giordani

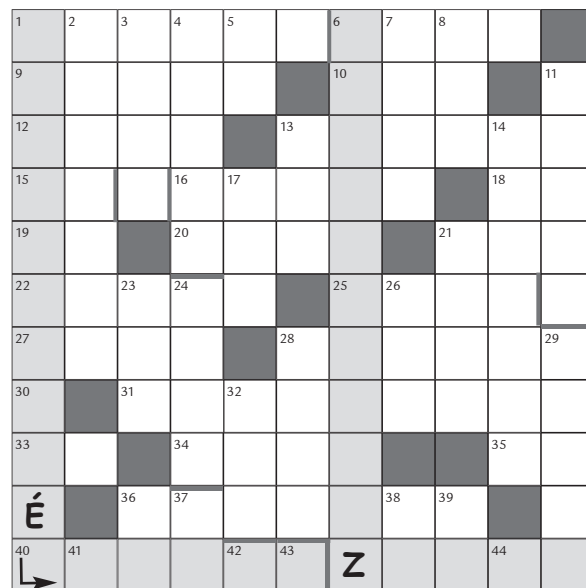
KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő Lisieux-i Szent Teréz teljes mondása: „Nem szabad hagynunk, hogy a szeretetünk függőleges 1. és függőleges 6. a hozzájuk tartozó víz-szintessel”

Vízszintes: 1. Leveleket továbbító intézmény, névelővel 6. Indiai mesehős „A kis...” 9. Futballbíró is teszi 10. Török tiszt 12. Ruha része 13. Ritka női név 15. Igevégződés 16. Rádiólokátor 18. Kató közepe! 19. Végtelen ivó! 20. Nagyon szeret 21. Vuk anyja 22. Egyenletes ritmusa 25. Jakarta egyneműi! 27. Mai 28. Négyzethálós 30. Kálium 31. Elaltató 33. Mister 34. Libakeverék! 35. Mar 2/3-a! 36. Mozart egyik keresztnéve

Függőleges: 2. Sütemény 3. Autómárka 4. Híres betyár volt 5. Üres tál! 7. Bevetetlen szántóföld 8. Hím sertés 11. Palóc vidéki 13. Adta régiesen 14. Énekkerra írt lírai zenemű 17. Amerika része! 21. Füzet 23. Máj termeli 24. Milliő rövidítve 26. Kacag egyneműi 28. Beszed ellentéte 29. ...rendez: egymás mellé állít 32. Mária becézve 36. Vadé párosai! 37. Molnár Bálint 38. Mutál magánhangzó! 39. Kén és rádiusz 40. Liter 41. Matematikában az egyik tengely 42. Kérdőszó 43. Nitrogén 44. Római 5.

Előző havi keresztrejtvényünk megfejtése:
 „Ezer aggodás sem képes megsemmisíteni a reményt.”

NICSAK,
EGY
ÜSTÖKÖS!

A BÉKE JELE!
BÁRCSAK ELJUTNA
A FÖLDÖN
MINDENHOVA.

AZT SE TUDNÁ,
HOL KEZDJE!

NAHÁTI!
TERÁD IS
ÁTRAGADTI!